

[Ellemann-Jensen]

tabeller ordentligt, for jeg har netop omhyggeligt gjort resultatet op, sådan som finansministeren nævnte, nemlig at en nedgang i erhvervsinvesteringerne som den, vi må se i øjnene, vil komme, når regeringen nu får sine ting igennem her. Den nedgang vil ganske rigtigt det første år betyde en svag forbedring af betalingsbalancen. Prøv at kigge i tabellen igen, hr. finansminister! Men når vi kommer et par år frem, så vil der blive en stigende negativ virkning på betalingsbalancen af de faldende investeringer, og oven i dette vil der blive en ganske betydelig negativ effekt på beskæftigelsen. Det er i det hele taget karakteristisk for det, regeringen er kommet frem til her, at det har en voldsomt meget større negativ virkning på beskæftigelsen, end man vil være ved.

De forestillinger, regeringen gør sig i sit notat om den kommende lønudvikling, er jo fugle på taget. Det er helt urealistisk at påstå, at når man giver frit løb for lønglidningen og oven i købet giver nogle spark bag i lønglidningen ved at fjerne et par dyrtidsportioner, ved at hæve garantilønnen, så skulle det føre til, at restlønstigningen bare bliver 1 pct. kraftigere end ellers. Det er fuldkommen urealistisk. Det er ude af trit med de praktiske vilkår i den verden, som skal leve under den lovgivning, man fører igennem her.

Endelig det tredje punkt, som regeringen ikke tager med i sin sminkning af sit eget forslag: olieprisstigningerne. Her var finansministerens undskyldning, at det ikke er muligt at sætte tal på med den usikkerhed, der er for øjeblikket. Derfor vælger man altså at sætte tal på, der siger, at vi ikke regner med nogen realstigning i olieprisen i år og vi regner kun med en 4 pct.s realstigning i de kommende år. Og det gør man i en situation, hvor der ganske rigtigt hersker usikkerhed, men hvor usikkerheden består i, om prisstigningen bliver 2, 3 eller 4 gange så stor som den, regeringen regner med. Så er det uansvarligt over for befolkningen at foregøgle, at prisstigningerne ikke vil få større effekt end dem, der ligger i de regneeksempler, man har tilladt sig at lægge frem for folketinget i går.

Jeg må fastholde, at selv ud fra en elskværdig vurdering af den politik, regeringen lægger frem, så er der lagt op til en fordobling af vores gæld til udlandet i løbet af de kommende 4 år. Der er lagt op til en arbejdsløshed i begyndelsen af 1980erne på et

sted imellem ¼ mill. og 300.000 mand. Det er følgerne af regeringens politik, som den er lagt frem i dag.

Det er interessant at høre nogle tale om: nå ja, det er jo skridt i den rigtige retning. Det var hr. Niels Helveg Petersen inde på. Han kunne ikke forstå, at venstre kunne stemme imod, når der dog blev taget skridt i den rigtige retning. Hr. Arne Melchior var inde på den samme tankegang. Hr. Arne Melchior sagde dertil, at når man ikke vil have valg, kan man selvfølgelig heller ikke tillade sig at stemme imod regeringen. Det svarer til at sige til den købmand, der er blevet slået ned i sin butik, at han skal lade være med at beklage sig over, at han blev slået ned, han kunne jo bare have afleveret kassen godvilligt. Det er jo afpresning, man har bøjet sig for her.

Så er det langt mere ærligt at sige, som hr. Arne Bjerregaard sagde: vi er bange. Det synes jeg var ærlig snak. Vi skal ikke bebrejdede kristeligt folkeparti og andre, at de er bange, og at de har bøjet af for pres. Vi skal bare beklage det, og vi skal understrege, at det er farligt på den måde at dække sig ind under argumentet, at der dog tages skridt i den rigtige retning.

Jeg er bange for, at man gør sig skyldig i et selvbedrag dér. For i sin nuværende form er regeringens samlede helhed mere til skade end til gavn. Det eneste positive, der er deri, er dyrtidsindgrebet, og det er ikke særlig effektivt, for man har sørget for, at der er nogle andre mekanismer, der kan ophæve virkningen af dyrtidsindgrebet. Det må være det resultat, man kommer til, når man prøver at foretage en afvejning af de forskellige elementer i regeringens politik og stiller det over for forholdene i det praktiske liv.

Det ser nu ud til, at statsministeren får sin helhedspakke igennem ved hjælp af folk, der erkender, at de er bange. Det synes jeg ikke man skal ønske statsministeren til lykke med, og jeg synes heller ikke, man skal ønske samfundet til lykke.

Jeg skal bare slutte med at gentage opfordringen fra mit første indlæg, nemlig at statsministeren nu tænker sig grundigt om og kommer tilbage til folketinget med en ny opfattelse af, hvad politisk samarbejde egentlig består i.